

HUMANITAS

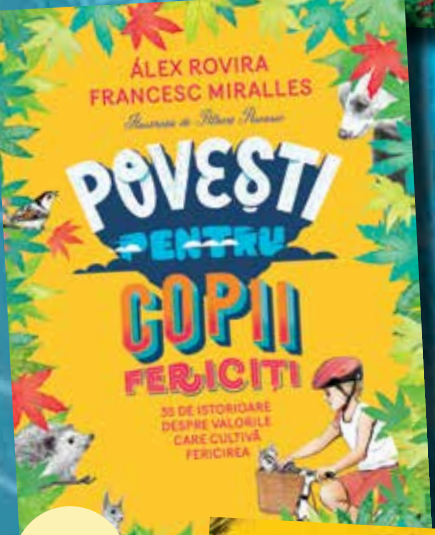
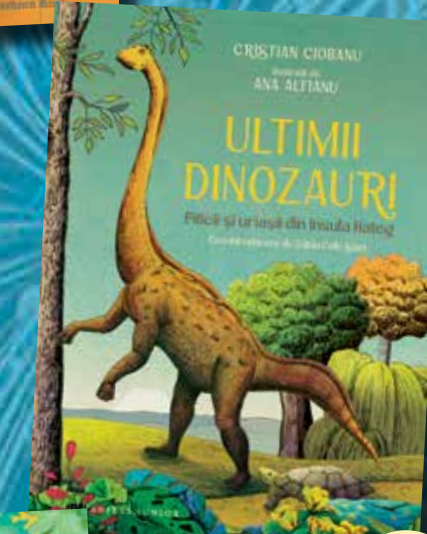
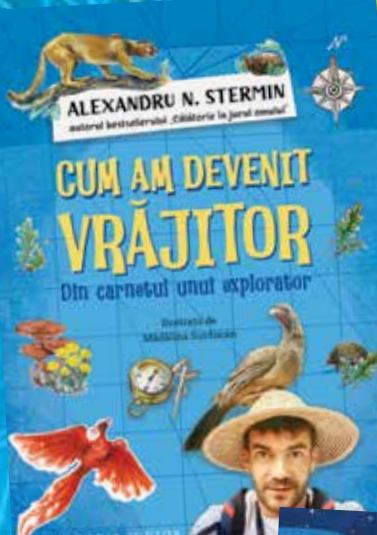
Junior

o revistă prietenă cu imaginația

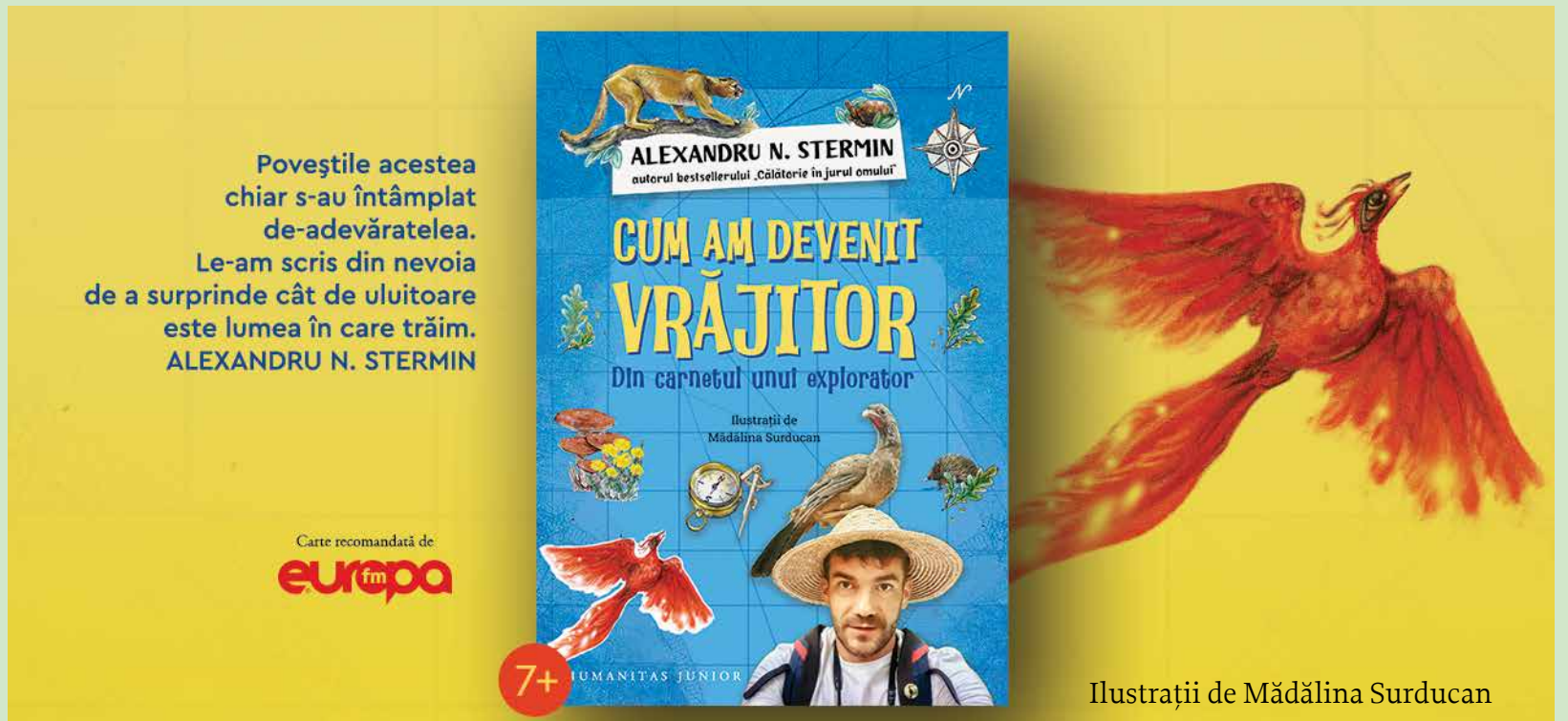

Nr 5 / ANUL IV / 29 Iunie 2023
 apare în ultima joi a fiecărei luni
www.humanitasjunior.ro

TOP 10
 mai 2023

BESTSELLERS BOOKFEST 2023

Cum am devenit vrăjitor

Alexandru N. Stermin este autorul bestsellerurilor *Călătorie în jurul omului și Căzuți din junglă* publicate la Humanitas.

Biolog pasionat și călător neobosit în spațiu, în timp și în sine însuși, Alexandru N. Stermin este, înainte de toate, un om care iubește magia lumii înconjurătoare, pe care o străbate cu pasul și o cercetează cu priviri mereu curioase. Prin intermediul însemnărilor de față te invită să-l însoțești într-o călătorie fabuloasă prin lume, din trecutul omenirii până în prezentul recent și din cea mai mare mlaștină din Transilvania până în jungla amazoniană. Ești gata?

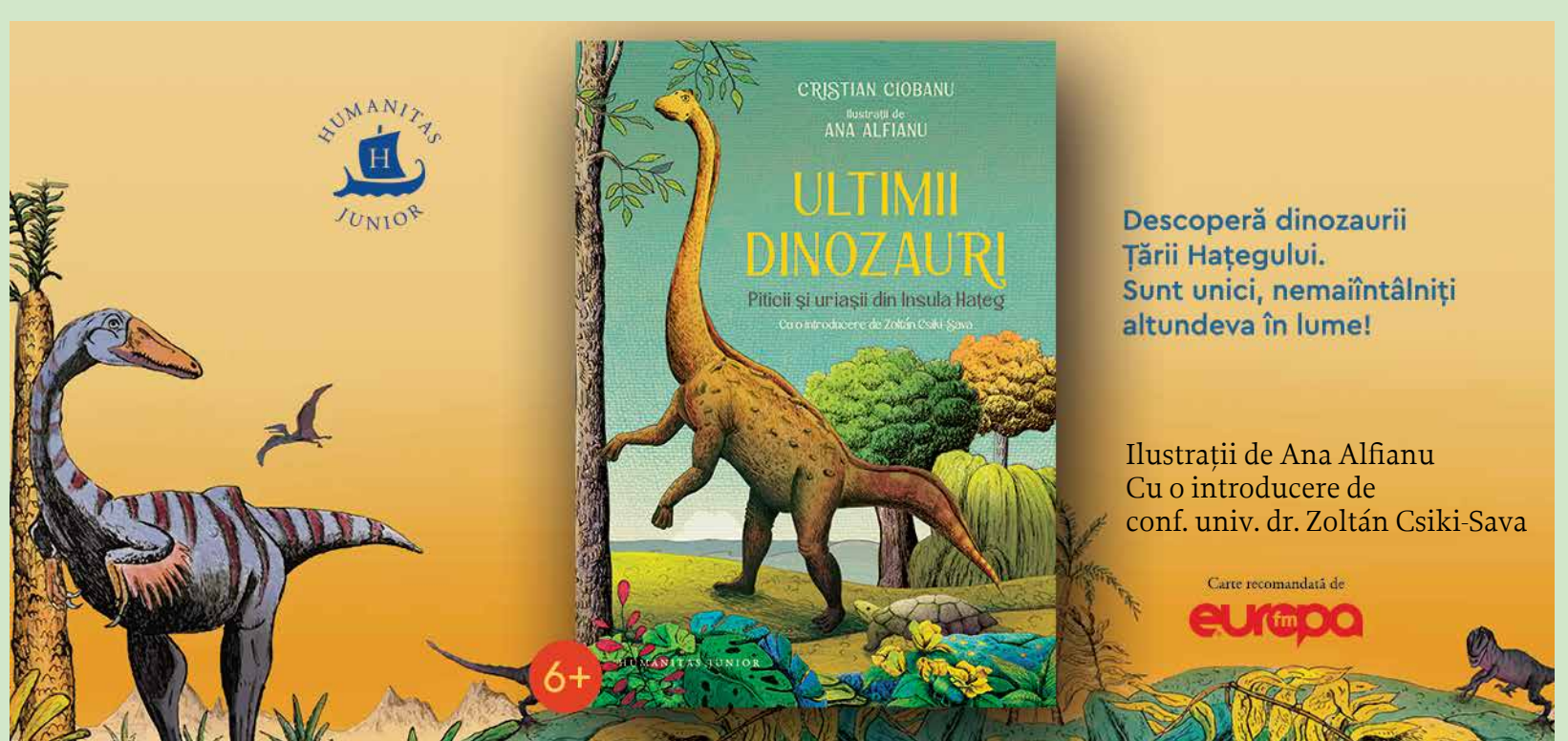

„Am pășit pe cărămuri fermecate, am ajuns să explorez cele mai mari mlaștini din România și din lumea largă, am cercetat cele mai de nepătruns și mai forfetod de viață jungle de pe Glob, am văzut păsări-dragon, am căutat păsări-de-foc și am găsit lighioane cu trei ochi. Am învățat limbajul florilor și al animalelor,

și am descifrat semnele ascunse în oasele craniilor pe care le-am descoperit în expediții. Așa am devenit vrăjitor. Poveștile pe care le-am însemnat aici chiar s-au întâmplat de-adevăratalea. Le-am scris din nevoia de a surprinde cât de uluitoare este lumea în care trăim. Le dedic tuturor copiilor, deci și ție, pentru curiozitatea care te-a îndemnat să iei în mână această carte ca să te miri și ca să călătorești cu gândul până departe.” —**Alexandru N. Stermin**

Alexandru N. Stermin predă la Facultatea de Biologie și Geologie a Universității Babeș-Bolyai din Cluj cursuri de anatomia comparată a vertebratelor, neurobiologie și evoluția creierului, etologie, bioetică și ecologie umană. A participat la expediții în jungla Americii de Sud și în Siberia, a fost bursier la Universitatea din Greifswald și la Universitatea de Stat din Rio de Janeiro. Se implică activ în popularizarea științei și conservarea naturii. A primit din partea Universității Babeș-Bolyai Premiul de Excelență pentru implicarea culturală și deschiderea spre comunitate (2021) și Premiul de Excelență în Educație (2022).

Ultimii dinozauri Piticii și uriașii din insula Hațeg

O călătorie în timp și o poveste captivantă, în care știința se întâlnește cu legende!

Ne sunt ghizi Cristian Ciobanu, specialist în geoturism la Geoparcul Internațional UNESCO Țara Hațegului, care ne invită să descoperim de ce sunt deosebiți dinozaurii ce stăpâneau cândva pe acest teritoriu, Ana Alfianu, autoarea și ilustratoarea bestsellerului *Val și Cetatea Sufletului*, care recrează în ilustrații bogate lumea Insulei Hațeg, și cercetătorul Zoltán Csiki-Sava, de la care înțelegem cum reușește paleontologia să ne aducă dinaintea ochilor trecutul îndepărtat.

Acum zeci și zeci de milioane de ani, pe când munții Pirinei, Alpi și Carpați încă nu se formaseră, iar sudul Europei era doar o întindere de apă, regiunea din Transilvania cunoscută astăzi ca Țara Hațegului era o insulă subtropicală înconjurată de Oceanul Tethys. Acolo, în mijlocul vegetației luxuriante, și-au găsit adăpost o mulțime de specii de animale, de la șerpi, broaște și păsări până la gigantul pterozaur *Hatzegopteryx* și la fascinanții dinozauri

pitici. Captivi pe acest teritoriu, dinozaurii din Insula Hațeg s-au dezvoltat cu totul altfel față de exemplarele megafaunei de pe continent, continuând să-i surprindă și astăzi pe oamenii de știință, care le studiază cu pasiune urmele și le recompun din detalii existența. Deschide această carte și cercetează-i cu atenție: sunt ultimii din rasa lor!

Cristian Ciobanu este doctor în geografie și predă managementul patrimoniului la masteratul de Geo-biologie aplicată în conservarea patrimoniului natural și cultural, la Universitatea din București. La Geoparcul Internațional UNESCO Țara Hațegului derulează programe educaționale și ghidează vizitatorii în lumea fascinantă a dinozaurilor, naturii și culturii din geoparc. Este evaluator UNESCO pentru geoparcuri, membru ales în Comitetul Consultativ al Rețelei Europene a Geoparcurilor și reprezentant al Universității din București în Comitetul de Coordonare al Rețelei.

Povești despre speranță

După succesul cărții și al filmului *Copacul dorințelor: Amintiri din copilărie*, Mihai Mănescu revine cu un nou volum despre curaj, generozitate, forță interioară și mai ales despre speranță.

Emoționante, adânci, surprinzătoare, luminoase, colorate cu umor, poveștile acestea recreează lumea în care trăim și o presară cu magie.

Dacă ne vom strecura la ceas de seară în paginile cărții, vom descoperi că aricii vorbesc atunci când nu sunt oameni prin preajmă și învață să nu se teamă să fie diferiți, că puii de urs din Pădurea Verde merg la grădiniță și își fac prieteni pe care-i ajută să-și depășească limitele, că uneori, atunci când granița dintre lumi se șterge, copiii curajoși nu se tem să zboare deasupra mării cocoțați în spinarea unei berze uriașe.

Populate cu animale și oameni care învață împreună ce înseamnă prietenia adevărată, bunătatea, toleranța, tăria sufletească, generozitatea, aceste cinci povești sunt tot atâtea episoade de viață în care spiritul omenesc triumfă.

Povești despre speranță face parte dintr-o campanie de conștientizare a nevoii de îngrijiri paliative implementată de Susțin.org, sprijinită de UP România și Humanitas Junior, în beneficiul Fundației HOSPICE Casa Speranței.

Mihai Mănescu este scenarist, producător și specialist în comunicare. De peste zece ani predă scenaristică la Universitatea Hyperion. Din 2022 este membru fondator al Asociației Susțin.org, o organizație nonprofit care ajută alte ONGuri în dezvoltarea campaniilor de fundraising și comunicare. Este, de asemenea, membru al Asociației „De Basm”, Asociația scriitorilor pentru copii și adolescenți din România. A debutat în volum cu cartea *Copacul dorințelor: Amintiri din copilărie* (Humanitas Junior, 2022), născută din scenariul filmului omonim, semnat împreună cu Matei Dima și Andrei Huțuleac. Cartea și filmul au fost realizate în beneficiul HOSPICE Casa Speranței și s-au bucurat de un mare succes la public.

SERIA KEPLER

După ce *Invitația*, primul volum al seriei *Kepler62*, a fost în Top 10 Humanitas Junior la Bookfest 2023, semn că mulți copii și-au cumpărat-o, volumul al doilea, proaspăt apărut, duce povestea mai departe decât v-ați imagina.

Acțiunea seriei *Kepler62* pornește de la un joc video misterios, pe care nimeni nu e în stare să-l termine. Suntem într-un viitor îndepărtat, când resursele Pământului sunt aproape epuizate, iar Guvernul Global caută căi de a coloniza alte planete. Jocul nu e decât modalitatea de a găsi cei mai inteligenți și mai capabili copiii, care să poată fi trimiși în misiunea spațială guvernamentală. Doi frați, Ari (13 ani) și Joni (8 ani), reușesc imposibilul și, când ajung la finalul jocului, primesc cea mai incredibilă invitație: aceea de a se alătura echipajului misiunii spațiale care va porni spre sistemul planetar Kepler ca să cerceteze dacă acolo există vreo planetă care să poată întreține viața. *Numărătoarea inversă*, cel de-al doilea volum, îi surprinde pe Ari și Joni în Nevada, în misterioasa Zonă 51, unde se antrenează pentru viitoarea misiune. În vremea asta, Marie (14 ani), fiica unui om de afaceri, prosper, dar rece și, în majoritatea timpului, absent, simte că în

Traduceri din finlandeză de Andreea Niță

spatele jocului e un mister de proporții și angajează trei hackeri ca să ajungă la ultimul nivel. Fiindcă e inteligentă, curajoasă și nu se teme de nimic, ea află că o organizație numită OTNSPCFRVR (*Out In Space For Ever*) organizează o misiune spațială pentru colonizarea planetei Kepler62 și face în așa fel încât să primească și ea invitația de a se alătura echipajului.

Odată ajunsă în Zona 51, Marie descoperă o mulțime de secrete pe care Guvernul și agenții săi nu vor să le dezvăluie populației, precum și un extraterestru ținut prizonier care o avertizează telepatic să nu plece în călătoria spațială. Dar ce se poate întâmpla dacă fata nu mai poate – sau nu i se mai permite – să dea înapoi?

Cartea a doua Numărătoarea inversă

„Pipăi cu degetele pandantivul în formă de inimă pe care-l am la gât, o amintire de la mama. Întotdeauna fac asta când sunt agitată. Nu pot să mă uit prea des la poza dinăuntru lui. Mă îmbrac cu vechea haină roșie a mamei, pe care n-am avut inima s-o arunc. Afară plouă cu picături mari și reci; am grijă să n-alunec pe treptele de marmură Carrara de un alb-gălbui ca osul. Marmura, cu tot cu transport, a costat vreo patru milioane de coroane. Apoi mă duc la fântâna arteziană gigantică, proiectată de artistul miliardar Jeff Koons la cererea tatălui meu. Taximetristul pare c-ar vrea să facă o plângere la Protecția Copilului. Numai copiii reglați neuronal ies noaptea. Dacă așa ceva e posibil, Halfman-halfbiscuitoș arată și mai palid, mai stresat și mai împrăștiat decât de obicei. Nu spun nimic până când șoferul nu închide geamul mașinii și nu pornește. Am plătit trei točilari pricepuți la calculatoare să stea la coadă în fața magazinului în noaptea dinainte de lansarea jocului. Pentru că nu se putea descărca.

Le-am cerut fiecăruia să cumpere câte zece jocuri, întrucât auzisem că, dacă mori de prea multe ori, jocul se blochează și nu te lasă să-l termini. Apoi i-am plătit să joace, ca să termine toate nivelurile de la început și să ajungă la ultimul. Le-am cerut să joace zi și noapte.

Întreaga operațiune a decurs mult mai lent decât mă așteptam. Și sunt jucători de top – n-au altă viață. Din punctul ăsta de vedere suntem la fel. Nimeni nu-și amintește cum îi cheamă în realitate. Pseudonimele au devenit singurele lor nume. Nu ies din casă și sunt prietenii mei doar pentru că-i plătesc. Halfman-halfbiscuitoș are părul lung și slinos. E îmbrăcat cu o haină de ploaie enormă și arată ca un personaj dintr-un film de acțiune. Pe lângă haina de ploaie, are pe el pantaloni de camuflaj ponosiți, niște bocanci scâlciți și un tricou pe care scrie *Bazinga!*. Dintre toți jucătorii de pe statul meu de plată, doar el a reușit să treacă de nivelul final. Știam eu că va reuși.

— A fost cel mai greu joc pe care l-am jucat vreodată! Îmi spune. E super-nasol! Am încercat de șase ori până am reușit să trec. Toată lumea ajunge la nivelul 99 și pe urmă...

— Bine, spun eu. Dar ai trecut și de nivelul 100, nu?

Încerc să vorbesc calm.

— Da, încuviințeză Halfman-halfbiscuitoș și trage aer în piept. Am reușit. Îmi stă inima-n loc.

— Și? Inspiră adânc încă

o dată.

— Nu-s sigur, dar cred că-i o chestie importantă, Marie. De fapt, nu-i un joc, e...

— Hai să mergem înăuntru, îi zic. Urcăm scările, intrăm pe ușa metalică masivă, care a păzit mai întâi

— Cred că fiecare joc are alt final. Și e destul de stupid. Mai întâi trebuie să scrijelești cu pumnalul pe ușă numerele prime: 2, 3, 5. Apoi trebuie să deschizi compartimentul din mânerul pumnalului pe care personajul l-a avut asupra sa de la bun început. Și cinci secunde mai târziu: TADAAA! Pur și simplu era să sar în sus de bucurie. Dar m-am oprit, pentru că pe ecran a apărut un mesaj... Tăcem amândoi când Magda intră în cameră și așază o tavă pe masă. Apoi dă scurt din cap și iese. Dar pot să-mi dau seama cât e de surprinsă că am un musafir.

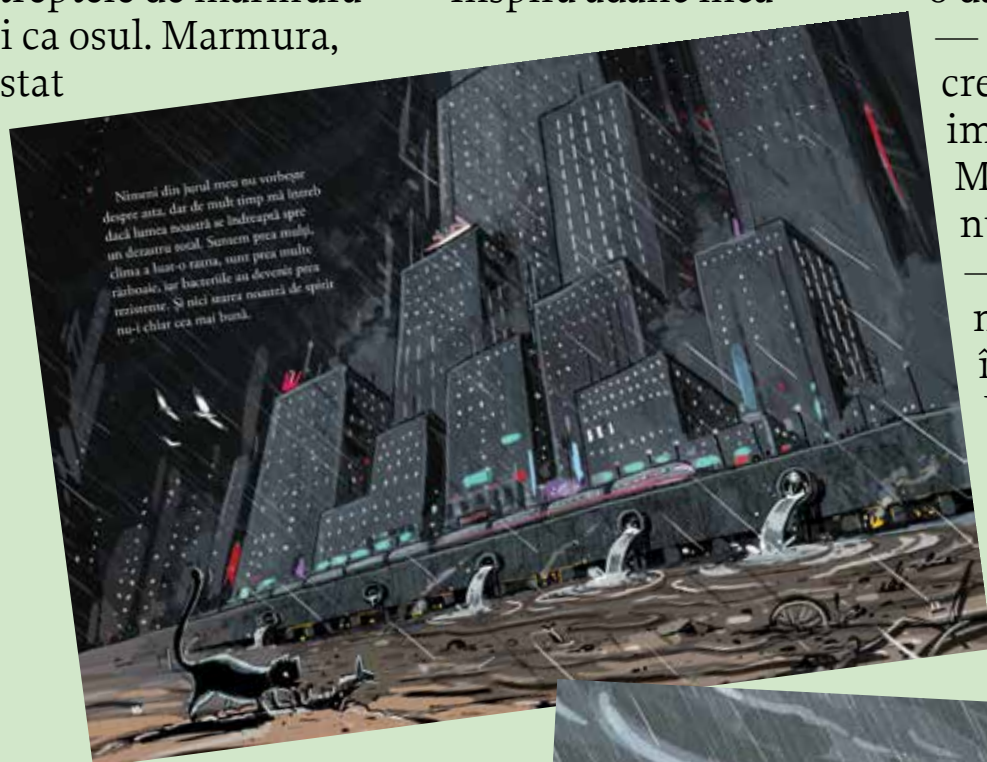
— Uau! Coca-Cola la sticlă! Nu mai găsești așa ceva nicăieri în ziua de azi. — Nu, nu se mai găsește, spun. Halfman-halfbiscuitoș își toarnă sucul într-un pahar. Apoi bea de parcă ar fi șampanie de zeci de mii de coroane. Avem și așa ceva, dacă chiar ar vrea. — Așa, zi mai departe, îi spun în clipa în care Magda dispăre din peisaj.

— Marie, așteaptă, zice el. Te vom contacta.

— Poftim? Halfman-halfbiscuitoș îmi arată ecranul computerului. Pe el sunt cinci cuvinte:

MARIE, AȘTEAPTĂ!
TE VOM
CONTACTA.

— Să nu sufli o vorbă despre asta, insist. Nici măcar când vorbești singur.“ (*fragment*)

intrarea într-o catedrală spaniolă, și ne ducem în camera de zi. Cele două ferestre franțuzești sunt atât de mari, încât, dacă le-aș deschide, un avion Cessna ar putea ieși prin ele. Dar pista noastră de aterizare se află de-adevăratelea la șase sute de metri distanță de clădirea principală. Iar în spatele casei, lângă piscină, e pista de urgență pentru elicoptere.

Halfman-halfbiscuitoș se oprește și se uită la șemineul înalt de doi metri.

— Îmi cer scuze pentru luxul exagerat. Tata a vrut să locuiască într-o casă care să fie o combinație între o catedrală, Gotham City și Hogwarts. Hai să-i dăm drumul! Halfman-halfbiscuitoș pornește laptopul pe care i l-am împrumutat și lucrează la el câteva secunde.

— Să începă distracția! spun. Abia aștept! Care ar putea fi marele secret al lui Kepler62? Halfman-halfbiscuitoș se holbează la mine cu ochii injectați:

Noutăți pentru juniori

Ilustrații de Paul Mureșan

6+

Cine ar fi zis că viața unor hamsteri poate fi atât de aventuroasă și de plină de neprevăzut? Ei bine, îmboldite de plictiseală și curiozitate, câteva ghemotoace de blană pe nume Johnny, Tigru, Văcuța, Speedy, Bella, Eta și Murdărici scapă uneori din cușcă și, în vreme ce-și rostogolesc prin minte meditații profunde despre limită și libertate, pornesc în explorare prin apartament ca să descopere ce are viața să le ofere. Iar surprizele – întotdeauna amuzante – se ivesc la tot pasul.

„Cred că merită să le dedicăm acestor bravi șoricelii cartea de față, deși din câte știm, cel puțin până acum, niciun rozător de pe lumea aceasta n-a învățat să citească.“

Voicu Bojan

Lumea cărții e complexă, cu multe straturi care se suprapun: perspectiva hamsterilor, pentru care o cameră de apartament este un univers întreg, perspectiva copiilor care, ca niște mici semize, guvernează asupra lumii rozătoarelor, și perspectiva adulților, stăpânii absoluți a tot și a toate, care însă cedează în fața drăgălășeniei, fie ea a copiilor, fie a hamsterilor.

Pe iubitorii de feline îi sfăruim să arunce o privire la raftul nostru cu pisici:

Ilustrații de Naama Benziman
Traducere din ebraică de Gabriela Myers

3+

David Grossman este unul dintre cei mai de seamă romancieri de azi. A fost distins cu Man International Booker Prize și Premiul Erasmus. Operele sale sunt traduse în peste 30 de limbi.

Într-o dimineață magică, Maayan, Alma și ceilalți colegi de la grădiniță își dau seama că în noaptea dinainte au avut cu toții același vis: se făcea că o pisică gălbuie și cu ochi albaștri le spune „Nu e nicio clipă fără o pisică“, apoi țuști într-un copac și dispare! Repetând propoziția ca pe o incantație magică și amestecând realitatea cu visul, copiii descoperă într-un copac din apropierea grădiniței o pisică gălbuie, aidoma celei din vis. Cum se poate una ca asta? Și oare ce vor face cu mica felină?

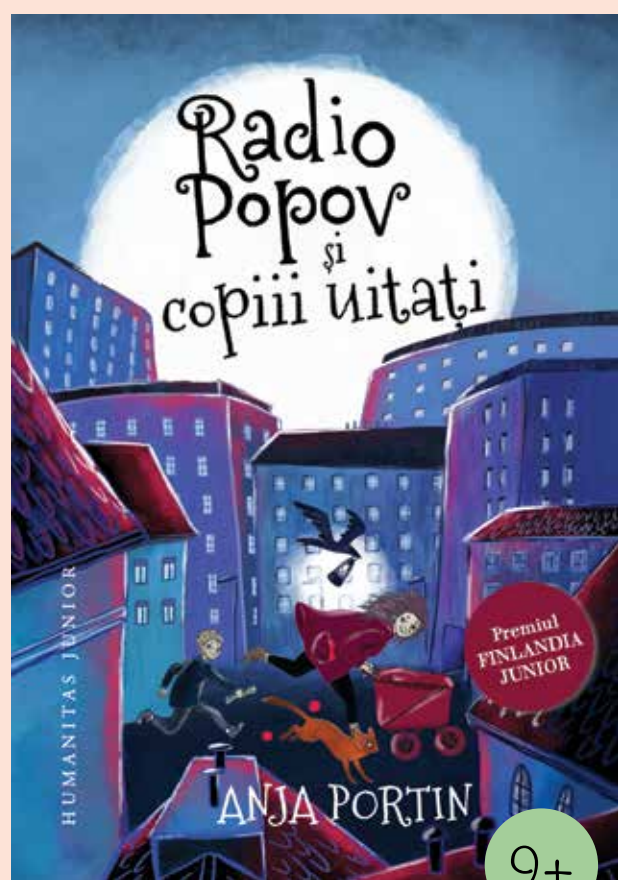

3+

4+

Cărțile vacanței

Traducere din finlandeză de Andreea Niță

9+

Tradus în peste 23 de țări și recompensat cu premiul Finlandia Junior, Radio Popov și copiii uitați spune o poveste plină de umor și căldură, care ne aduce aminte de unii dintre cei mai îndrăgiți clasici ai literaturii pentru copii, precum Roald Dahl și Astrid Lindgren.

Alfred, un băiat de 9 ani, trăiește practic singur, fiindcă mama sa a dispărut, iar tatăl este mereu plecat în călătorii de afaceri. Într-o noapte, Alfred fuge de-acasă cu Amanda, o făptură magică din soiul Urechilor Ciulite, care îi ajută pe copiii singuri să se simtă mai puțin izolați. În casa Amandei, Alfred descoperă bucuria cititului și un vechi emițător radio proiectat de marele fizician A.S. Popov, cu ajutorul căruia începe să transmită o emisiune nocturnă secretă pentru copiii uitați din oraș. În urma acestei aventuri, care îi va schimba cu totul viața, Alfred înțelege că familia nu înseamnă neapărat o legătură de rudenie, ci oamenii care te iubesc și îți sunt alături atunci când ai nevoie.

Prietenul mătușii Olga

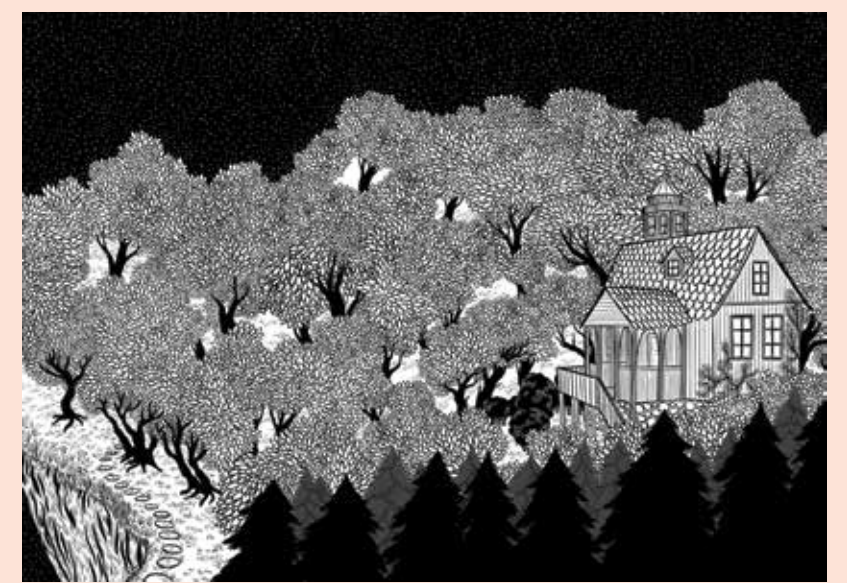
„— Bună dimineața, cred că ai dormit destul! a răsunat vocea Amandei. Am deschis ochii și mi-am întins brațele, încercând să mă dezmeticesc. După lumină, am dedus că era deja destul de târziu. Am simțit miros de aer proaspăt. Probabil că Amanda fusese afară și tocmai intrase. De jos s-a auzit un zgomot înfundat când a așezat ceva greu, poate un coș cu mere, pe masă. Mi-am pus picioarele pe podea și am văzut cutia de carton care căzuse peste mine în timpul nopții. — Haide, Harlamovski, ieși sau nu? a întrebat Amanda corbul, care a zburat pe ușa deschisă spre verandă și apoi s-a întors. Ca și cum ar fi vrut să-mi amintească de agitația pe care o provocasem în timpul nopții, corbul a zburat până în mansardă și s-a așezat pe balustrada scării. Începusem încet-încet să mă obișnuiesc cu privirea lui neclintită și tăcută și i-am zâmbit timid. Harlamovski a zburat atunci direct spre mine și s-a oprit pe cutia de carton. S-a uitat curios la plicul gros și maro care se ștepea de sub capac și l-a înșfăcat cu ciocul. — Stai! am strigat și am încercat să apuc plicul, dar corbul a fost mai rapid și a zburat cu tot cu el. M-am ridicat din hamac și am coborât. În sufragerie era cald. Lemnele trosneau în șemineu și o oală cu terci de ovăz fierbea pe aragaz. Pe masă erau o pâine proaspăt coaptă și un borcan cu gem de mere. Amanda a ridicat o cutie de lemn crăpată, a așezat o bucată subțire de șindrilă peste crăpătură și a luat ciocanul. — Pune-ți niște terci din oală și toarnă peste el gem de mere, m-a îndemnat ea, și a început să bată cuiele cu ciocanul. Gemul e făcut din mere Kaneli și câteva Tobias. Se vede după culoarea puțin roșiatică pe care-o are. Farfuriile sunt... acolo. Amanda mi-a făcut un semn cu mâna, însă nu mi-era limpede unde erau farfuriile totuși. M-am uitat în jur și, în cele din urmă, am

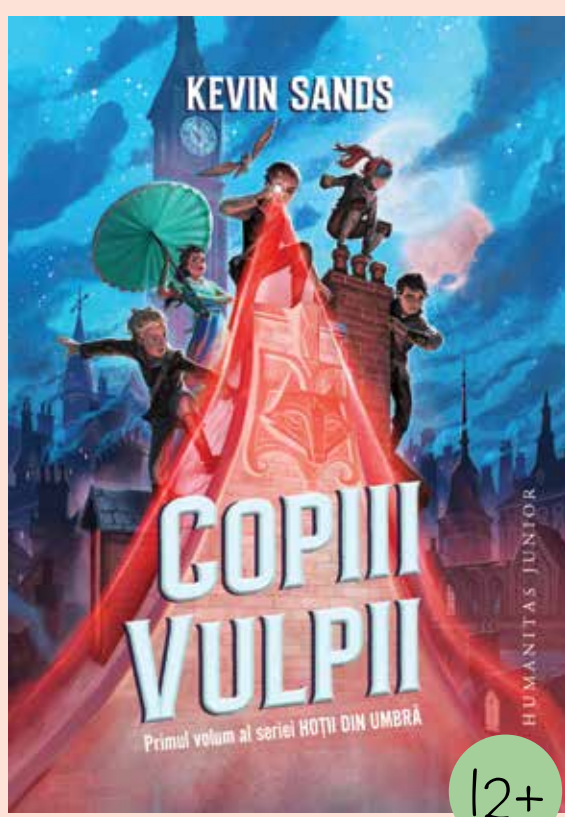
deschis un dulap cu uși înalte, de sticlă, aflat pe perete. Era ticsit cu tot felul de lucruri: bucăți de sfoară, role de bandă adezivă, dopuri roșii de cauciuc, creioane, lumânări și bucăți de pânză. Câteva farfurii de porțelan abia se vedeau din spate. Am băgat mâna înăuntru și am scos două farfurii mari, am umplut una cu terci și am turnat gemul de mere. M-am așezat la masă și am început să mănânc terciul cu lingura – era delicios și cald. Ce bine îmi prindea! Harlamovski s-a așezat pe masă cu plicul cu tot. Am vrut să știu ce era în el, așa că am întins mâna spre corb, care a băgat de seamă pe dată, a apucat plicul cu ciocul și și-a întors capul într-o parte, cu un aer important. Amanda își terminase treaba și s-a apropiat de noi. — Ce-i asta? a întrebat ea și a pus mâna pe prada corbului. De data asta pasărea n-a opus rezistență. Și-a deschis supra ciocul și a lăsat-o pe Amanda să ia plicul. — Aseară a căzut pe mine, de acolo, din vârful mormanului de vechituri, am spus și m-am mers cu mâneca la gură. — Momșterul de vechituri! a pufnit Amanda și a aruncat o privire spre plic. Apoi și-a mijit ochii și a citit ce scria pe el: „A.S. Popov“. — Cine este? am întrebat, în timp ce îndeindeam niște gem de mere pe o felie de pâine. — Poate fi...? Nu, nu se poate... Sau se poate? a murmurat Amanda ca pentru ea însăși și a deschis plicul. Dinăuntru a scos niște hârtii vechi și îngălbenite. Le-a despăturit, le-a întins pe masă și s-a aplecat să le examineze. Am aruncat o privire peste farfuria mea de terci. Erau niște desene tehnice lângă care era scris ceva cu cerneală. Scrișul de mână era adunat și uniform, dar literale arătau ciudat, altfel decât literele normale, și nu înțelegeam nimic. Amanda s-a dus să și toarne niște cafea

și s-a întors să cerceteze mai departe hârtiile. — Ce scrie acolo? am întrebat. — Asta aș vrea să știu și eu, a răspuns ea și și-a așezat pe nas ochelarii de citit cu rame rotunde. Scrie ceva în rusă. — Și înțelegi? — Bunica mea s-a născut în Rusia. Când eram mică, obișnuia să-mi vorbească rusește, dar după ce a murit am uitat aproape tot ce învățasem, mi-a explicat Amanda. Ca să nu uiți o limbă străină, trebuie să ai cu cine s-o exersezi. Harlamovski a luat una dintre hârtii cu ciocul. A început să se dea înapoi pe masă cu pași mărunți, în timp ce trăgea cu sărg de hârtie. — O, uită-te la tine! Uș! Uș! Pleacă! Amanda l-a gonit și a luat hârtia înapoi. — L-am botezat pe Harlamovski după un soi de mere care provine dintr-un alt soi, unul rusec, străvechi, numit Borovinka. Cred că de-aia își închipuie că se trage dintr-o familie nobilă și că știe limba rusă. Pasăre prostuță! Amanda a privit îndelung hârtiile, străduindu-se să le citească, trecându-și degetul de-a lungul rândurilor. Dintr-odată s-a aplecat în față și a întins desca. — Cafea! mi-a poruncit și mi-a făcut semn cu mâna spre un loc din cameră, fără să și ridice privirea din foi. Acolo, pe marginea aragazului. Să fie neagră! Mulțumesc! M-am dus să-i umplu ceașca și am profitat de ocazie ca să-mi mai pun niște terci în farfurie. Am așezat cafeaua dinaintea Amandei și m-am apucat să mănânc. Când stomacul meu s-a umplut în sfârșit, m-am ridicat de la masă. Nu mai puteam suporta să stau acolo și să privesc cum studia acele hârtii foarte vechi și sorbea cafea ca și cum acest lucru ar fi ajutat-o să rezolve enigma desenelor. Am luat un măr din coș și l-am pus în fața lui Huvitus, care stătea întins pe covor. Motanul a împins cu lăbuța mărul sub pat și a sărit imediat în pat. În cele din urmă, Amanda și-a ridicat privirea din hârtii. (fragment)

foto © Marko Karo

Traducere din engleză de Maria Rizoiu

NPR Best Book of the Year
Amazon Best Book of the Month
Diamond Willow Award, 2023
Red Maple Award, 2023
Rocky Mountain Book Award, 2023

Ce faci când ți s-a spus toată viața să stai departe de magie, fiindcă s-ar putea să se întoarcă împotriva ta?

Într-o lume peste care stăpânesc țesătorii de vrăji, câțiva adolescenți cu vieți zbuciumate și talente neobișnuite sunt aduși împreună de un personaj misterios, care le încredințează o misiune imposibilă: să fure o piatră cu puteri dincolo de orice închipuire de la cel mai primejdios vrăjitor. Eșecul este inacceptabil, dar succesul le-ar putea fi fatal. Promisiunea unei răsplăți pe măsură îi ademeneste pe Callan, un băiat de 14 ani, care se pricepe să fure orice și citește oamenii ca pe-o carte deschisă, pe Meriel, expertă în acrobații (și cuțitele), pe Gareth, pasionat de cărți misterioase, în paginile cărora găsește răspunsuri la aproape toate întrebările, pe Lachlan, care poate obține orice de la oricine, și pe Coadă de Vulpe,

foto © Thomas Zimansky

fata fără chip, care poate să se cațere pe acoperișuri ca o pisică. Deși viața i-a făcut să nu aibă încredere în nimeni, cei cinci trebuie să învețe să se bazeze unul pe celălalt ca să supraviețuiască forței cataclismice pe care au dezlănțuit-o.

O aventură de proporții, infuzată de magie, cu o notă de *steam punk* și cu referiri subtile la folclorul irlandez, care se citește și se trăiește cu răsuflarea tăiată.

CAPITOLUL 28

„Era atat de multă lumină. Atât de multă lumină. Lunile scânteiau deasupra noastră, revărsându-și razele peste curte ca ziua în amiaza mare. Îmi auzeam răsuflarea vuindu-mi în urechi în timp ce alergam toți trei spre zid. Lăsaserăm deșiful în urmă. Acum nu ne mai ascundea nimic vederii. Am gonit pe iarbă, apropiindu-ne de bariera de apărare a Marelui Țesător. M-am pregătit pentru impact. Dar nu ne-am lovit de nimic. Nu, nu de nimic. Când am trecut prin zidul de iarnă, am simțit... nu știu cum să explic. O adiere incredibil de ușoară, o șoaptă însuflețită, cea mai vagă amintire a unui fior. Și un sunet delicat, ca un clopot în depărtare. Nu mi-a răsunat în urechi, ci în minte. Piatra-cheie? Cântecul magiei din ea? Orice ar fi fost, a dispărut într-o clipită. Și am trecut. Am ajuns la zidul de cărămidă care împrejmuia domeniul Marelui Țesător, înalt de doi metri, cu țepușe în vârful. Meriel i-a dat drumul la mână celeilalte fete și a făcut un salt. Piciorul ei a atins zidul și a propulsat-o în sus. Meriel s-a prins cu mâna de baza unei țepușe și apoi, rotindu-și trunchiul în lateral, a zburat neatinsă peste zid. Coadă de Vulpe s-a cățărât după ea, proptindu-se în crăpăturile și scobiturile dintre cărămizi. Spre deosebire de Meriel, ea nu a sărit peste gard. S-a ghemuit în vârful și s-a întins spre mine. Am sărit și am prins-o de mâini. Stând într-un echilibru imposibil deasupra țepușelor de fier, Coadă de Vulpe m-a tras în sus cu o forță alarmantă. Brusca, eram în vârful zidului, surprins. Apoi, încet, am căzut dincolo. Am dat din mâini haotic, ca o morișcă, dar gravitația pusese stăpânire pe mine. Coadă de Vulpe m-a prins de spatele cămășii, încetinindu-mă puțin, dar tot m-am prăvălit pe iarbă. Am aterizat greoi, sucindu-mi genunchiul. Durerea mi-a săgetat piciorul, făcându-mă să mă tăvălesc pe jos. Am icnit. Sunetul a răsunat în toată curtea. Meriel, care era deja în drum spre conac, s-a întors cu o privire îngrozită. Ne-a făcut semne disperate să ne mișcăm. Coadă de Vulpe n-a fugit. Stătea în câmp deschis, vizibilă la lumina lunilor ca ziua și se uita în sus spre turn. Apoi, cu calm, s-a întors și m-a ridicat în picioare.

— Du-te! am șoptit eu.
M-a ignorat. Cu o mână în jurul taliei, m-a ajutat să înaintez schiopătând. Primul pas a fost cel mai rău. Am fost nevoit să-mi mușc mâna ca să-mi înăbuș țipătul. La următorii zece pași, genunchiul urla, aproape la fel de rău ca la primul pas. Dar Coadă de Vulpe m-a făcut să rezist. Am strâns din dinți și, cumva, am ajuns la umbrele de lângă casă. Coadă de Vulpe m-a ținut până a fost sigură că genunchiul n-avea să-mi cedeze. Meriel dădea târcoale în spatele ei cu o figură crispată.
— Credeam că vei fi înghețat, a spus ea.
— Și eu la fel, am zis uitându-mă în jos la Coadă de Vulpe. Mi-ai salvat viața. Fata m-a bătut ușor pe obraz. Apoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, s-a cățărât pe zid, folosindu-se de pietrele din fațadă și de pervazuri ca puncte de sprijin. Padraig ne spusese că vom găsi o fereastră de la etajul al treilea deschisă; era o cămară de ingrediente, urât mirositoare, cu geamul mereu deschis ca să se aerisească. Coadă de Vulpe și-a croit drum spre ea, sărind ca o veveriță, apoi s-a strecurat înăuntru pe nesimțite.
— Aș da o mie de coroane să știu ce e în mintea fetei ăsteia, am spus eu.
— Sincer, a spus Meriel, toți sunteți un mister pentru mine.
Acum eu și Meriel aveam de așteptat. Poate că ea ar fi putut s-o urmeze pe Coadă de Vulpe, dar eu, în niciun caz, nici chiar dacă nu m-ar fi durut genunchiul. Îl tot mișcam și îndoiam ca să nu anchilozeze, și, deși mă durea, senzația se atenuase până la o zvâcnire surdă. Măcar nu-mi rupsesem nimic. Partea bună era că nu mai trebuia să ne facem griji pentru paznicii din turn. Lipiți de zidul conacului, nu mai eram vizibili din clopotniță. Acum trebuia să fim atenți la paznicii care patruleau afară. Din fericire, purtau felinare, așa că le-am zărit flăcările înainte ca ei să știe măcar că eram în curte. Ne-am ascuns în tușurile de sub ferestre și am tăcut mîlc, iar prin dreptul nostru au trecut doi bărbați cu mușchete și o ucenică în urma lor cu o baghetă, care își făceau rondul în jurul casei. Mi-am scos ceasul de buzunar, încercând să-i deslușesc cadranul în beznă. Am așteptat din nou ca minutele să se scurgă, fiecare părând să dureze o eternitate. 10:37. 10:38. 10:39. Încă

n-am intrat în panică – dacă Coadă de Vulpe ar fi fost capturată, s-ar fi dat alarma –, dar fiecare minut care trecea îmi toca nervii. În cele din urmă, o fereastră s-a deschis scârțâind la primul etaj. Coadă de Vulpe a scos masca afară, ne-a zărit – cum ne vedea printre tușuri, asta nu știu – și ne-a făcut semn să intrăm. Ne-am trezit în bucătărie. Încăperea era întunecoasă și mi se părea aproape beznă, după strălucirea puternică a lunilor de afară. Când mi s-au acomodat ochii, am văzut că spațiul era imens, cu mese lungi unde puteai prepara mâncare pentru zeci de oameni deodată. Cinci cuptoare cu carbuni erau aliniate lângă perete, cu coșuri de fier unite deasupra într-un singur burlan uriaș care străpungea tavanul. Bancurile de lucru din mijlocul bucătăriei erau goale, cu ustensilele bucătarilor atârnate ordonat deasupra fiecărei mese. Încet, foarte încet, Coadă de Vulpe a deschis ușa, așa încât balamalele nici n-au scârțâit. A scos capul afară. Apoi ne-a făcut semn s-o urmăm. Am ieșit pe holul principal din aripa de vest. După bezna din bucătărie, mă dureau ochii de la lumina de pe coridor. Am fost surprins și oarecum alarmat – de ce erau atâtea lămpi aprinse noaptea? – până mi-am dat seama ce strălucea așa de tare. Lumina nu venea de la flăcări. În sfericele aurite care se arcau pe pereți radiau globuri albe și lucioase, cu o tentă ușor albăstrie, fiecare de mărimea unei ghiulele. În ele nu licărea nimic, nu miroseau nici a ulei, nici a smoală. Emanau o strălucire constantă, ca niște sori în miniatură înșirați de-a lungul coridorului. *Globuri de lumină*, mi-am zis eu. Mai văzusem așa ceva. Era obiectul cel mai de preț al unui negustor de argint căruia Babacul îi dăduse o țepă. Îi furasem globul cu tot cu argint și apoi îl vânduserăm cu o mie nouă sute de coroane. Obiectul fermecat făcuse mai mult decât argintul, iar globul fusese pe sfert cât cele de aici. *Astea sunt țesături*, mi-am zis eu, făcute de un om care face farmece fără niciun efort. Globuri de lumină, baghete înghețate, lifțuri care levitează; magia din această casă era extraordinară. Mi-a venit în minte avertismentul lui Gareth: *E ceva ciudat în aer în seara asta. Așa simt. Amintirea vorbelor lui m-a înflorat.* (fragment)

În raftul cu cărți de vacanță mai găsiți:

14+

8+

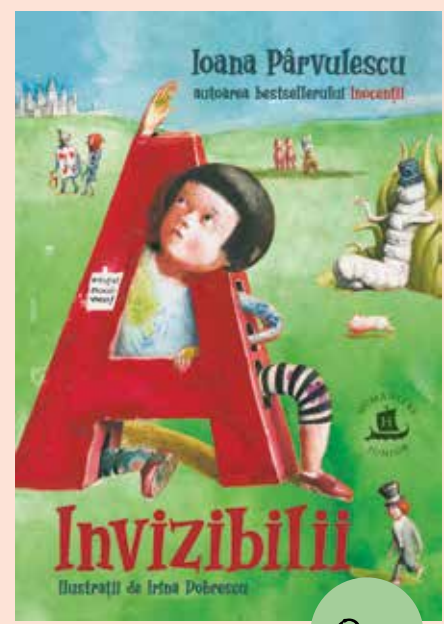
7+

7+

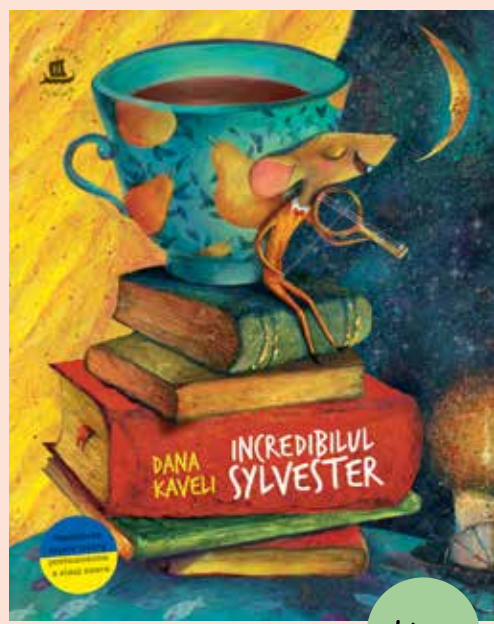
7+

8+

4+

4+

4+

4+

4+

4+

5+

6+

7+